

strana zboží svého manžela, vyžádavši si později živnostenský list, že zboží to měla na výročním trhu vyložené a že tedy také z tohoto důvodu jest povinna zaplatiti. Kdežto tedy původně v žalobě se žalobce dovolával jako důvodu žalobního smlouvy trhové, rozšířil důvod žalobní také na ručení žalované strany ve smyslu § 1409 obč. zák. Jde proto skutečně o změnu žalobního důvodu, kterou má na mysli § 235 c. ř. s., proti níž se žalovaná strana ohradila. I přes toto ohrazení však měl první soudce jednání také o tomto rozšířeném žalobním důvodu připustiti, poněvadž nebylo se obávati značného stížení ani průtahu jedrání (§ 235 třetí odstavec c. ř. s.), to tím méně, any důkazy, kterými se nabízela žalující strana tento nový důvod žalobní prokázati, byly po ruce.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu, jímž se žalovaná brání proti připuštění změny žaloby rekursním soudem, nelze přiznati oprávnění. V projednávaném případě nejde vůbec o změnu žaloby po rozumu § 235 c. ř. s. Žalobce, uváděje ve sporu dodatně, že žalovaná obchod a zboží od svého manžela, o němž jest zjištěno, že dluhované zboží od žalobce odebral, převzala a že také z tohoto důvodu (§ 1409 obč. zák.) jest mu povinna zažalovanou pohledávku zaplatiti, neupustil od původního důvodu žaloby, že prodal a dodal žalované a jejímu muži zboží, které mu zapláceno nebylo, nýbrž, ponechávaje tento původní důvod žaloby i na dále v platnosti, doplnil toliko žalobu, dodávaje k původnímu důvodu zažalovaného nároku důvod další. Změnou žaloby ve smyslu § 235 c. ř. s. rozumí se však, pokud jde o změnu právního důvodu žaloby, případ, kde na místo původního důvodu nastupuje důvod jiný, nikoli, když k původnímu žalobnímu důvodu dodává se ještě důvod další. (Neumann u § 235, Hora, II. díl, str. 170.) Na takové doplnění žaloby nevztahuje se § 235 c. ř. s., doplnění takové není podle tohoto § nepřipustné, pokud se týče přípustné jen za předpokladů tam uvedených a rekursní soud, změniv usnesení prvního soudu, jímž doplnění žaloby nebylo připuštěno a připustiv doplnění to, nepochybil.

Čís. 8812.

Z toho, že majitel domu přijímal dále činži placenou z bytu od toho, kdo zůstal v bytu, ač skutečný nájemník byt opustil, nelze usuzovati na jeho vůli (§ 863 obč. zák.) propustiti nájemníka z nájemní smlouvy a přijati plátce za nájemníka.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, Rv I 398/29.)

Od žalovaného měl najatý byt Antonín H., jenž se napotom z bytu vystěhoval. V bytě zůstal pak žalobce. Žalobou, o niž tu jde, domáhal

se žalobce na žalovaném, že mu přísluší nájemní právo k bytu v domě žalovaného. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jak žalobce sám uznává, nebyla s majitelem domu nájemní smlouva ujednána výslovně. Názor, že došlo k nájemní smlouvě mezi majitelem domu a žalobcem podle § 863 obč. zák. tím, že nic nenamítal proti odstěhování se Antonína H-a a proti dalšímu užívání bytu žalobcem, ač o tom věděl, a že přijímal činži žalobcem mu posílanou, jest mylný. Není nutnou podmínkou nájemní smlouvy a nájemného poměru, by nájemce osobně užíval najatého bytu a by nájem platil osobně a svými penězi. Skutečnost, že nájemník přenechává užívání bytu jiným členům rodiny nebo podnájemníkům, nemá na trvání nájemního poměru jiného vlivu, než že jest důležitým důvodem, pro který může soud udělit majiteli domu podle zákonů o ochraně nájemníků svolení k výpovědi. Z toho, že majitel domu přijímal dále činži z bytu, ač skutečný nájemník Antonín H. byt opustil a žalobce v něm zůstal bydleti, nelze usuzovati na jeho vůli, propustiti Antonína H-a z nájemní smlouvy a přijati žalobce za nájemníka. Pro předpoklad, že věděl o tom, co bylo mezi Antonínem H-em a žalobcem ujednáno a kdo vlastně činži mu posílá, není potřebných skutkových zjištění. Nemohlo býti proto jinak uznáno, než že žalobce neprokázal ujednání nájemní smlouvy a přímý nájemní poměr k majiteli domu.

Čís. 8813.

S hlediska § 251 čís. 6 ex. ř. se nevyžaduje, by náradí řemeslníků bylo pro osobní výkon živnosti nezbytné a nepostrádatelné. Z exekuce proti tesaři jest vyloučena hoblovací stolice.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R II 410/28.)

Návrhu dlužníka, by byla z exekuce vyloučena hoblovací stolice, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud míní, že hoblovací stolice není vyloučena z exekuce, ježto pro povinného jako tesaře není náradím k osobnímu výkonu živnosti tesařské nezbytným a nepostrádatelným ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. Ale zákon nevyžaduje, by náradí řemeslníků bylo pro osobní výkon živnosti nezbytné a nepostrádatelné. Účelem zákona jest zachovati dlužníkovu způsobilost k výdělku, což jest i v zájmu veřejném, a rozhoduje i podle doslovu zákona, zda řemeslník, který se živí ruční